

Der er bestemt behov for en rådgivningslinje, men spørgeren efterlyser herudover en mere personlig og blivende hjælp til den forurettede forælder. Da der er grænser for, hvor aktivt myndighederne kan gå ind i en sag om bortførelse til udlandet, mener spørgeren, at det kunne være en løsning at give den forurettede forælder en sådan støtte i skikkelse af en beskikket bistandsadvokat.

De eksisterende regler vedrørende beskikkelse af en bistandsadvokat har til formål at styrke den forurettedes stilling. Bistandsadvokatens opgaver er ikke alene af juridisk karakter, men omfatter blandt andet også rådgivning om særlige hjælpemuligheder, personlig støtte og vejledning samt orientering om sagens forløb.

Svar (23/5 02)

Justitsministeren (Lene Espersen):

Justitsministeriet og Udenrigsministeriet har sidste år nedsat en tværministeriel arbejdsgruppe, der har til opgave at analysere muligheder, som vil kunne forbedre og effektivisere hjælpen til efterladte forældre i sager om internationale børnebortførelser. Arbejdsgruppen overvejer bl.a. mulighederne for at indføre en ordning med retshjælp til den efterladte forælder.

Arbejdsgruppen forventes at færdiggøre sit arbejde i løbet af sommeren, hvor den vil komme med sine anbefalinger til en forbedret indsats på området. Justitsministeriet vil herefter tage initiativ til at følge op på arbejdsgruppens anbefalinger.

Spm. nr. S 2139

Til indenrigs- og sundhedsministeren (16/5 02) af:

Birthe Skaarup (DF):

»Vil ministeren kommentere lægers generelle kommunikationsbrist i omgangen med patienter, og hvilke initiativer påtænker ministeren i den forbindelse at iværksætte?«

Begrundelse

I Berlingske Tidende kunne man i to artikler den 13. maj læse om, hvordan patienter bliver syge

af at tale med deres læge, som ofte på barsk vis overbringer det ubehagelige budskab om eventuelle livstruende og invaliderende sygdomme.

Ifølge artiklerne har op imod en tredjedel af patienterne således oplevet, at lægerne gav dem diagnosen på en uacceptabel måde, eksempelvis den patient, som Berlingske Tidende havde interviewet, og som først efter lang tids kamp med sin læge fik stillet den endelige og meget ubehagelige diagnose: Sklerose.

Inden hun nåede så langt, havde lægen imidlertid opført sig på en utilstodelig måde og beskyldt patienten for hypokondri. Konflikten kulminerede, da lægen på et tidspunkt ligefrem truede patienten med at smide hende ud af konsultationslokalet.

Spørgeren finder det beklageligt, at læger stadigvæk er så dårlige til at kommunikere med patienter, og at det skal udmønte sig i eksempler som det ovennævnte, uagtet at læger på medicinstudiet modtager undervisning i både kommunikation og formidling.

Kommunikationskurserne må imidlertid efter spørgerens opfattelse være for overfladiske og samtidig savne fokus på omgang med forskellige patientgrupper, såsom ældre og mennesker med dødelige sygdomme. Spørgeren vil derfor gerne have undersøgt, om kommunikationskurserne ikke kunne tage mere specifikke psykologiske hensyn, som kunne udmønte sig i kurser i patient-, pårørende- og ældrepsykologi.

Efter spørgerens opfattelse ville man med sådanne obligatoriske og professionelt tilrettelagte kurser kunne imødegå lægernes manglende evne til at varetage patienternes tarv og samtidig tage hensyn til, og aflaste, de pårørende.

Svar (27/5 02)

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

I anledning af spørgsmålet har jeg anmodet Sundhedsstyrelsen om et bidrag:

»Sundhedsstyrelsen kan oplyse, at der i de senere år er kommet tiltagende fokus på netop den problematik, som spørgsmålet vedrører. Der er allerede på flere fronter sket en væsentlig styrkelse af kommunikationstræningen med henblik på at undgå situationer som det skitserede, og der foregår en stor udviklingsaktivitet i forhold til yderligere forbedringer både på lægestudiet og i videreuddannelsen til speciallæge.